

— Бабо, дай го на мене! — рече то. — Не ща да ида горе. Дай ми го!

— Не може, миличко, не може. Обещахъ имъ да те заведе. Ще идешъ. А ангелчето ще дадешъ на Павелча. То не е за тебе. За тебе сж приготвили другъ подаръкъ — голъмъ и скжпъ. Азъ го видѣхъ, но не бива да ти казвамъ. Самъ ще го видишъ.

*

Вечерята ангелчето блестѣше, закачено чакъ наврѣхъ борчето. Подъ него пламтѣха малкитѣ свѣщици — бѣли, жълти, зелени, червени, синкави. По клончетата се катерѣха дребни куклички отъ памукъ и коприна. Едно войниче, разкрачено на две клонки, държеше пушка, съ която мѣрѣше една златна звезда отъ треперлива тель. Една копринена госпожа седѣше върху дебели възглавнички отъ памукъ, дигнала нагоре тѣнкитѣ си рѣце, сякашъ е паднала въ снѣга и се чуди какъ да стане. Единъ тенекиенъ царъ вървѣше къмъ дребно позлатено орѣхче и протягаше ржка. Въ ржката му имаше лъскавъ мечъ. На короната му се бѣ полепналь памукъ. По мантията му капѣше оськък отъ свѣщицитѣ. Въ края на една клонка се бѣ сгушила катеричка. Дългата ѣ опашка висѣше надолу. Очичкитѣ на малкото животно свѣтѣха. То се сякашъ готвѣше да скочи и да сграбчи посребрената ябълка, що висѣше на съседната клонка. По стѣблото пълзѣше нагоре пльхъ съ дълга опашка отъ осукана коприна, а надъ него бѣше застанала мечка отъ кадифе съ очи отъ черни мѣниста.

Всичко бѣше много хубаво. Децата пѣха, наредени около дрѣвчето, а старитѣ седѣха и си приказваха тихо, като сочеха ту децата, ту борчето. По едно време единъ отъ тѣхъ се приближи, направи нѣщо и дрѣвото почна да се върти. Всички клонки заблестѣха, обсипани съ звезди. Царѣтъ почна да обикаля тържествено. Войникѣтъ се засили да прободѣ звездата съ своя щикъ. Пльхѣтъ се спрѣ зачудено. Катерицата заскача. Мечката почна да се клати отъ кракъ на кракъ. Само копринената госпожа седѣше все още и протѣгаше рѣце за помощъ. Но никой не идваше да я извади изъ снѣга. А надъ всички летѣше кротко ангелчето. Крилицата му трепкаха — и по